

Както се разхождала край морския брѣгъ, царкинята тъй била развълнувана и замаяна, щото не забѣлѣзала какъ се подхлѣзнала отъ рохкавия високъ брѣгъ и камбурнала въ морето...

Бабата се уплашила и избѣгала.

А царкинята не се удавила, а станала красива патица.

Царьтъ отмѣнилъ заповѣдта си и отново годиникътъ билъ изгоненъ отъ тази земя. Той се научилъ отъ бабата, че царкинята се удавила и много се наскърбилъ. Отишелъ въ своето далечно царство, но не въ бащинитѣ си палати, а край морето, гдѣто се прѣоблѣкалъ като ловецъ, направилъ си една колиба и така денѣ ходѣлъ на ловъ за птици и зайци, а нощѣ се прѣбиралъ въ своята скромна колиба.. Никой не знаѣлъ, че това е царскиятъ синъ.

Минало се нѣколко години. Една сутринъ ловецътъ забѣлѣзалъ край морето една много красива патица. Той мислѣлъ да я грѣмне, но тя не бѣгала, а спокойно си вървѣла право къмъ него. Той я хваналъ жива и я занесалъ въ колибата си.

Нѣколко дена той се радвалъ на тази красива птица. Но единъ день не можалъ нищо да убие и се върналъ много изгладнѣлъ. Той взѣлъ ножа, хваналъ патицата и се приготвилъ да я заколи. А тя мило го погледнала съ своитѣ хубави насълзени очи, па съ човѣшки гласъ проговорила:

—Юначе, остави ме да живѣя! Азъ обичамъ живота. Смили се надъ мене. Азъ ще те награда. Отскубни по едно перце отъ краката ми, отъ крилцата ми и отъ шийката ми и ги нагрѣй на огъня....

Ловецътъ я послушалъ. Нагрѣлъ първото ѝ